

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/30/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200814
Dátum vydania rozhodnutia:	01.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200814.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: T. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. H. č. XXX/XX, B. Z. C., zast.: JUDr. Ľubošom Bajuzíkom, advokátom z advokátskej kancelárie so sídlom Námestie Slobody č. 2, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. mája 2014 č. k. 5S/37/2013-30, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. mája 2014 č. k. 5S/37/2013-30 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách

verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom, hoci tak krajský súd neučinil, ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím č.: KRPZ-PO-KDI3-64-003/2013-P z 26.07.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. 1. 6) žalovaný ako odvolací priestupkový orgán v medziach ustanovení § 58 ods. 1 a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších zmien (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom, Okresného dopravného inšpektorátu v Snine č.: ORPZ-HE-ODI4-65/2013-P z 10.06.2013 (ďalej na účely rozsudku tiež „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“).

3. Prvostupňové rozhodnutie vychádzalo zo zistenia, že žalobca dňa 20.04.2013 v čase o 17.44 hod. viedol nákladné motorové vozidlo zn. L. J. XXXX, ev. č. Q v obci Ubl'a v smere od hraničného prechodu SR/UA.

Pri reštaurácii „Milka“ bol zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI OR PZ Humenné z dôvodu prekročenia najvyššej dovolenej rýchlosti jazdy v obci o 37 km/hod, keď žalobcovi boli namerané rýchlosti 85, 87, 85, 78 km/hod. Ďalšia jazda bola žalobcovi zakázaná s tým, že mu bol vodičský preukaz zadržaný.

4. Týmto svojim konaním žalobca sa dopustil spáchania priestupku v zmysle § 21 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 372/1990 Zb.“), nakoľko svojim konaním porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“), čím závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky podľa § 137 ods. 2 písm. d) citovaného zákona.

5. Za tento priestupok bola žalobcovi podľa ustanovenia § 22 ods. 2 písm. c) zák. č. 372/1990 Zb. uložená:

a) pokuta 280,- € a

b) zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 mesiacov,

pričom podľa § 79 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. s poukazom na § 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch v znení vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 531/2008 Z. z. mu bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,-€.

Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. v znení relevantnom pre posudzovanie vecí vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km/h, a ak ide po diaľnici v obci alebo po rýchlostnej ceste v obci, najviac 90 km/h.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h) zák. č. 372/1990 Zb. v znení relevantnom pre posudzovanie vecí priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise 3c) alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením.

6. Žalovaný pri preverovaní skutkového stavu vychádzal z tvrdenia žalobcu, že vertikálna dopravná

značka označujúca začiatok obce, t. j. začiatok úseku, na ktorom je maximálna povolená rýchlosť jazdy 50 km/hod., nebola v rozpore s ustanovením § 8 ods. 8 zák. č. 8/2009 Z. z. [podľa mienky odvolacieho súdu malo ísť správne o ustanovenie § 8 ods. 8 § vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov] riadne viditeľná, nakoľko bola zakrytá vegetáciou (konármi stromov, čo žalobca dosvedčil priloženou fotodokumentáciou), a preto nemal a ani nemohol mať nijaký dôvod predpokladať, že musí znížiť cestovnú rýchlosť, resp. že musí jazdiť maximálne rýchlosťou 50 km/hod.

Podľa § 8 ods. 8 zák. č. 8/2009 Z. z. v relevantnom znení pre prejednávajúcu vec použité zvislé dopravné značky, dopravné zariadenia a vodorovné dopravné značky v cestnej premávke musia byť včas viditeľné z dostatočnej vzdialenosti a počas celej doby použitia musia i poskytovať úplný a jednoznačný výklad.

7. Žalovaný pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z predloženého spisového materiálu ako aj z priloženej fotodokumentácie z miesta spáchania priestupku. Podľa záznamu hliadky po zastavení vozidla a stotožnení vodiča - žalobcu mu službukonajúca hliadka Policajného zboru uložila blokovú pokutu vo výške 280.-€, s čím žalobca pôvodne súhlasil, avšak uviedol, že nemá potrebnú finančnú hotovosť. Po tom, čo hliadka PZ začala s vyplňaním potrebných tlačív, tak sa žalobca dostavil k služobnému vozidlu a hliadke oznámil, že žiada byť prejednaný v správnom konaní.

Z tohto dôvodu hliadka PZ spracovala správu o výsledku objasňovania priestupku, pričom žalobcovi dala možnosť sa do príslušnej časti spracovanej správy vyjadriť, čo žalobca využil nasledujúcim spôsobom:

„Daného priestupku nie som si vedomý. Príslušníci PZ neboli dostatočne upravení, nemali čiapku, reflexné prvky a boli schovaní za reklamnou tabuľou, navyše policajt T. X. fajčil na verejnom priestranstve v policajnej uniforme. So mnou je spolucestujúci F. X., ktorý mi dané skutočnosti potvrdí. Dolu podpísaný T. A., F. X.“

8. Žalobca na ústnom pojednávaní z 10.06.2013 (tzn. viac ako o 1 mesiac neskôr) do zápisnice uviedol, že rýchlosť jazdy prekročil z dôvodu, že nevidel dopravnú značku a preto jazdil rýchlosťou do 90 km/hod. Môže dokladovať fotodokumentáciu, že značka bola zarastená a nebola viditeľná.

Avšak zo zápisnice o podaní vysvetlenia jednotlivými členmi hliadky podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že členovia hliadky pred začatím plnenia služobných úloh a za účelom splnenia si svojich povinností vyplývajúcich im z interných predpisov skontrolovali meraný úsek, t. j. skontrolovali osadenie dopravného značenia v meranom úseku, jeho viditeľnosť pre účastníkov cestnej premávky ako aj to, či na meranom úseku sa nenachádzajú iné obmedzenia cestnej premávky, pričom bolo zistené, že stav, viditeľnosť a čitateľnosť dopravnej značky „Začiatok obce“ je bez nedostatkov.

9. K uvedenej argumentácii žalobcu žalovaný uviedol, že z voľne dostupnej internetovej stránky www.mapsgoogle.sk zistil, že miesto spáchania skutku, t. j. 239 m pred reštauráciou „Milka“ v smere od hraničného prechodu, sa nachádza v obci Ubl'a, a v úseku cesty od dopravnej značky č. IS36a „Začiatok obce“ až k samotnému kontrolnému bodu hliadky sa nachádzajú rodinné domy tak po ľavej ako aj po pravej strane cesty, okolo ktorých účastník konania s vozidlom prechádzal.

Z uvedeného (zastavanosť pritom možno považovať za charakteristický znak obce) mu vyplynulo, že žalobca vzhľadom na svoje osobné pomery mal a mohol vedieť, že sa nachádza v obci.

10. K námietke žalobcu, že pravdivosť jeho tvrdenia môže potvrdiť spolujazdec pán F. X., žalovaný uviedol, že vypočutie spolujazdca by neprispelo k lepšiemu objasneniu veci, resp. nemalo by žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Tento svoj záver žalovaný odôvodnil tým, že žalobca do správy o výsledku objasňovania priestupku neuviedol skutočnosti svedčiace v jeho prospech, ale skutočnosti nasvedčujúce, že policajti si nesplnili svoje povinnosti vo vzťahu k ustrojovacej disciplíne podľa interného predpisu.

11. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam preto žalovaný rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

12. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu z 02.09.2013 na Krajský súd v Prešove.

13. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a dospel k záveru, že na základe nižšie uvedených dôvodov je žaloba dôvodná.

14. Krajský súd najskôr zrekapituloval skutkové zistenia uvedené žalovaným. Následne zdôraznil fotodokumentáciu, ktorú žalobca predložil v priestupkovom konaní a z ktorej je zrejmé, že zvislá dopravná značka „Začiatok obce“ je prekrytá príľahlou vegetáciou, teda nie je viditeľná. Preto krajský súd vyhodnotil objasňujúcu argumentáciu žalovaného, že členovia hliadky Policajného zboru pred začatím plnenia služobných úloh skontrolovali meraný úsek vrátane stavu, viditeľnosti a čitateľnosti dopravnej značky „Začiatok obce“, ktorá mala byť bez nedostatkov, že neobstojí a je nepreskúmateľná a nepresvedčivá.

15. Ďalej krajský súd poukázal na to, že z obsahu Správy o výsledku objasňovania priestupku, ako aj z obsahu administratívneho odvolania žalobcu je nesporné, že žalobca žiadal, aby v konaní bol vypočutý ako svedok pán F. X., ktorý by potvrdil pravdivosť jeho tvrdenia, že sa priestupku nedopustil ako aj skutočnosť, že členovia hliadky Policajného zboru neboli riadne usstrojení.

16. Nakoľko správne orgány sa v danom prípade neriadili dôsledne ustanoveniami Správneho poriadku a nezabezpečili všetky potrebné podklady pre rozhodnutie vo veci, vrátane vypočutia svedka navrhovaného žalobcom za účelom presného a úplného skutočného stavu veci a z tohto dôvodu je zistenie skutkového stavu nedostačujúce na posúdenie, preto krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

17. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 03.07.2014 (č. 1. 38) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný ako zákonný odvolací dôvod uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.).

18. Ďalej odvolací súd v stručnosti uvádza odvolacie dôvody žalovaného. Žalovaný namietal, že:

- značka „Začiatok obce“ bola viditeľná a zreteľne čitateľná,
- žalovaný, hoci uznáva, že z miesta vyhotovenia fotografie je dopravná značka čiastočne prekrytá príľahlou vegetáciou, ale na strane druhej z miesta vyhotovenia fotografie je zrejmé, že pred dodávkovým vozidlom sa nachádza určitá dopravná značka, o ktorej žalobca mal prechádzajúc okolo vedomosť,
- vedomosť o umiestnení dopravnej značky
o tak potvrdzuje ochota žalobcu na mieste zaplatiť mu uloženú blokovú pokutu,
o ako aj zmena rýchlosti jazdy z 87 km/hod. na 78 km/hod v závislosti od približovania sa k postaveniu hliadky PZ,
- nepredstaviteľnosť dôvodu, pre ktorý by policajti vykonávali služobnú činnosť merania najvyššej dovolenej rýchlosti jazdy aj napriek tomu, že by mali vedomosť o absencii, resp. nečitateľnosti dopravnej značky označujúcej začiatok obce,
- na mieste spáchania priestupku žalobca členom hliadky PZ neuviedol skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že dopravnú značku nevidel a z uvedeného dôvodu hliadka nemala dôvod takúto vzdialenosť zisťovať,
- v zmysle základných zásad správneho konania (zásada rýchlosti a hospodárnosti, ktoré však nebolo na

ujmu zásady materiálnej pravdy) žalovaný nepovažoval a doposiaľ nepovažuje vypočutie navrhnutého svedka pána F. X. za potrebné,

- aj keby na začiatku obce bola dopravná značka čiastočne prekrytá príľahlou vegetáciou, jej prekrytie nemohlo byť do takej miery, aby ju žalobca ako účastník cestnej premávky nemohol vidieť,

- žalobca si mal byť vedomý charakteru zástavby a podľa toho mal vyvodiť záver, že je v obci,

- v ten istý deň hliadka zistila a zadokumentovala 3 ďalšie priestupky v súvislosti s prekročením maximálnej dovolenej rýchlosti jazdy, ktoré všetky boli prejednané a zaplatené v blokovom konaní, t. j. že vodiči si boli vedomí skutočnosti, že sa nachádzajú v obci.

19. Záverom žalovaný požadoval zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátiť mu ho na ďalšie konanie, resp. zmeniť ho tak, že zamietne žalobu.

K odvolaniu žalovaný pripojil listinné dôkazy na podporu tvrdenia o zadokumentovaní ďalších troch priestupkov.

B)

20. V súdnom spise sa vyjadrenie žalobcu nenachádza.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti uloženej sankcie vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne správne, a preto rozsudok krajského súdu postupom podľa 220 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 zmenil tak, že žalobu podľa 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

22. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

23. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a žalovaného (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich

postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

24. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka vedomosti žalobcu (subjektívna stránka skutkovej podstaty tvrdeného priestupku) o tom, že sa nachádza so svojim vozidlom v obci.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

25. Ďalej Najvyšší súd zdôrazňuje, že ak dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

26. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

27. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplyva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

28. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp.

doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej otázke.

29. Z podaného odvolanie jednoznačne vyplýva, že žalovaný prostredníctvom svojho odvolania okrem iného namietal (viď bod č. 18), že krajský súd na prvom mieste nesprávne vyhodnotil splnenie podmienok subjektívnej stránky skutkovej podstaty tvrdeného priestupku, t. j. že mal, popřípade mohol mať vedomosť, že sa so svojim osobným vozidlom nachádza v obci, konkrétne túto mienku mal nadobudnúť vo vzťahu k blízko sa nachádzajúcej zastavanej časti.

Nakolko zvyšné časti skutkovej podstaty priestupky neboli žalobcom spochybňované, tak ostatné odvolacie námietky je preto nutné vyhodnotiť vzhľadom na to, či tento znak skutkovej podstaty bol žalobcom naplnený alebo nie.

30. V prejednávanej veci, a to nie je medzi účastníkmi sporné, pri vjazde do obce Ubl'a zo smeru od štátnych hraníc SR/UA sa dopravná značka IS36a „Začiatok obce“ nachádzala. Ďalej je nesporné, že žalobca prešiel so svojim vozidlom až po reštauráciu Milka, ktorá sa podľa kde bol hliadkou Policajného zboru zastavený.

Žalovaný v súvislosti s týmto skutkovým zistením zdôraznil, že od okamihu, keď minul dopravnú značku až po okamih, kedy bol zastavený hliadkou Policajného zboru, viedol svoje vozidlo cca po dráhe 239 m vysokou rýchlosťou po cestnej komunikácii, ktorá je z oboch strán obostavaná domami.

31. Skutočnosť, že išlo o zastavanú časť krajiny s typickým charakterom dedinskej výstavby (rodinné domy vystavané v tesnej blízkosti cestnej komunikácie, ktorá je lemovaná elektrickými stĺpmi s rozvodmi a osvetlením pre jej obyvateľov, predzáhradky pri cestnej komunikácii opložené ohradami s brámkami vedúcimi na obecný chodník), si obdobne, ako aj žalovaný, tiež Najvyšší súd potvrdil prostredníctvom navštívenia nasledujúcej webovej stránky: . Potom zastavaná časť krajiny s typickým charakterom zhustenej dedinskej výstavby po oboch stranách cestnej komunikácie je práve charakteristickým znakom, ktorý nesmie uniknúť pozornosti vodiča v zmysle preventívneho ustanovenia § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z. z.

Na druhej strane však Najvyšší súd musí pripustiť, že naopak osamotene stojace stavby ako aj ľudské obydlia, popřípade iba jednostranná zástavba domov popri cestnej komunikácii už nie je tak výrazným znakom. Obdobné právne názory vyplývajú aj z rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžd/15/2014 zo dňa 27.10.2015.

Podľa § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení účastník cestnej premávky je ďalej povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam.

32. Ďalej je pre Najvyšší súd nespochybné, že žalobca ako adresu svojho trvalého bydliska uviedol adresu v obci B. Z. C., ktorá je od miesta spáchania priestupku vzdialená cca 30 km, t. j. pre Najvyšší súd ide o oblasť blízko susediacu s trvalým bydliskom žalobcu s tým, že aglomerácia Ubl'a je významná pre obyvateľstvo z priľahlých oblastí, t. j. aj z B. Z. C., z hľadiska legálneho pohraničného styku s Ukrajinou republikou. Skutočnosť, že žalobca, ako obyvateľ blízkej obce so svojim vozidlom vchádzal do obce Ubl'a, ktorá je približne 2 km vzdialená od cestného hraničného prechodu Ubl'a/Malyj Bereznyj, práve smerom od uvedeného hraničného prechodu, iba nepriamo potvrdzuje, že žalobca mohol túto cestu využívať opakovane na návrat od ukrajinských hraníc za rôznym účelom. Hoci toto nebolo predmetom dokazovania žalovaného, tak z hľadiska zisťovania skutkového stavu, t. j. všeobecných vedomostí žalobcu o usporiadaní okolitej krajiny, je dôležité, že ani žalobca túto skutočnosť nespochybnil.

Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam však žalobca zotrval na argumentácii, že si nebol vedomý toho, že by so svojim vozidlom vošiel do obce, t. j. do miesta, kde je v zmysle zák. č. 8/2009 Z. z. obmedziť svoju rýchlosť na 50 km/hod.

33. Z obsahu zák. č. 8/2009 Z. z. nepochybne vyplýva záver, že tento zákon pojem obec na účely dopravnej regulácie nevymedzuje, a preto je nutné v prejednávanej veci využiť výkladovú metódu

„argumentum per analogiam“ založenú na podobnostiach interpretovaného právneho termínu s termínom, ktorý je vymedzený v inom právnom odvetví.

V zmysle osobitných predpisov (najmä § 2b a 2a zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, resp. § 139a ods. 8 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku /stavebný zákon/) je nutné na účely prejednávanej veci obec charakterizovať ako zastavané územie, ktoré najmä slúži na uspokojovanie súčasných ako aj budúcich záujmov (potrieb) tam žijúceho obyvateľstva.

34. V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 187/2011-26 z 28. júla 2011)

„Pri svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, pričom pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov vychádza zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy a dbá o to, aby prijaté riešenie bolo akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, I. ÚS 57/07, IV. ÚS 182/07). Výklad relevantných právnych noriem nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha.“

35. V súvislosti s citovanou ústavnou judikatúrou podľa Najvyššieho súdu pri interpretácii pojmu obec pre účely priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti dopravy nie je možné iba striktne gramaticky vychádzať z predstavy, že ide o územie, ktoré je vyznačené dopravnými značkami pre začiatok a koniec obce, ale naopak z úmyslu zákonodarcu, ktorý znížením cestovnej rýchlosti v obci sledoval závažný cieľ, a to preventívnu ochranu zdravia a životov jednotlivcov, ktorí sa na danom mieste a v danom čase nachádzajú.

Čisto gramatický výklad smerujúci k výsledku, že vodič je zaťažený povinnosťou znížiť rýchlosť svojho vozidla na max. 50 km/hod. iba v tom a jedinom prípade, keď mu to signalizuje dopravná značka IS 36a „Začiatok obce“, je v rozpore s logickým výkladom „argumentum ad absurdum“, t. j. interpretačné výstupy by umožňovali aj absurdné závery. Napríklad obyvateľ obce alebo iná osoba, ktorá by až v obci (napríklad z dôvodu, že sa tam dopravil pešo) nastúpila do svojho vozidla, by tým nebola vôbec zaťažená informáciou o existencii uvedenej dopravnej značky, lebo ju jednoducho neminula.

36. Potom takýto výklad právneho pojmu obec s dôrazom na jej priestorové vymedzenie dopravnými značkami začiatok a koniec obce pre účely zák. č. 8/2009 Z. z. by nepochybne viedol k nežiaducemu výsledku, ktorý nemôže Najvyšší akceptovať, a to že povinnosť dodržiavať obmedzenie rýchlosti v obci by sa vzťahovala iba na vodičov, ktorí by túto dopravnú značku aj reálne videli.

Ale naopak vodiči, ktorí ju na vlastné oči objektívne nevideli preto, že už prišli s vozidlom po spevnenej komunikácii, kde sa uvedená značka neosadzuje, alebo značka bola odstránená náhodným pôsobením meteorologických vplyvov alebo nezákonným konaním jednotlivca, poprípade patria do skupiny miestneho obyvateľstva, ktoré pravidelne nastupuje do svojich vozidiel na území obce alebo ide o osoby, ktoré výnimočne nasadli do svojho vozidla v obci, by na základe tohto absurdného výkladu boli potom obmedzení pri svojej jazde v obci iba všeobecne stanovenou medznou rýchlosťou 90 km/hod. Takýto neprípustný právny záver by nepochybne vyústil v také správanie druhej skupiny vodičov, ktoré by viedlo k ohrozovaniu nielen majetku ale aj zdravia či života osôb nachádzajúcich sa v ich blízkosti. Preto je pri výklade uvedeného pojmu nutné vychádzať najmä z logického a teleologického ako aj ústavnokonformného výkladu.

37. Nepochybným zmyslom zníženia rýchlosti 90 km/hod. všeobecne povolenej pre jazdu na pozemnej komunikácii na hodnotu 50 km/hod. v obci je zabezpečenie plynulosti a bezpečnosti prevádzky na pozemných komunikáciách ako aj ochrana majetku, zdravia a životov osôb nachádzajúcich sa v tejto obci. Z vyššie uvedených ustanovení osobitných zákonov vyplýva, že zastavanosť územia rôznou výstavbou je základným a charakteristickým znakom obce, ktorý je nutne spojený s pohybom osôb.

Potom, ak sa vodič ocitne v zastavanom území, kde s ohľadom na konkrétne podmienky potenciálne vyskytujúcich sa osôb, resp. tam nachádzajúceho sa majetku môže dôjsť k ich ohrozeniu vysokou rýchlosťou, potom je odôvodnená požiadavka, aby svoju rýchlosť prispôbil týmto okolnostiam, ktoré je možno z vyššie uvedených dôvodov v zmysle § 16 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. predvídať.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

38. Na tomto mieste musí Najvyšší súd z úradnej moci (§ 121 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) zdôrazniť aj to, že dopravné nehody spôsobené neprimeranou rýchlosťou (t. j. vyššou ako povolenou) sú najčastejšou príčinou usmrtenia účastníkov cestnej premávky (viď), čo pre rok 2014 napríklad činí až 75 usmrtených účastníkov na celkový počet 1819 nehôd, z ktorých 873 sa udialo v obci.

39. Na základe vyššie konkrétne zistených a uvedených skutočností ako aj právnych názorov má Najvyšší súd preukázané, že žalobca ako vodič vedel (v súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd zdôrazniť skutočnosť vyplývajúcu z jeho trvalého bydliska v blízkosti štátnych hraníc s Ukrajinou ako aj z blízkosti miesta spáchania priestupku - viď bod č. 31) prinajmenej mal vedieť (viď § 3 v spojení s § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 372/1990 Zb.), že sa nachádza v obci, čím bola naplnená subjektívna stránka priestupku opísaného v § 22 ods. 1 písm. h) zák. č. 372/1990 Zb.

Preto nemá Najvyšší súd žiadne pochybnosti o tom, že jednotlivé znaky skutkovej podstaty, t. j. subjekt (žalobca je deliktuálne spôsobilá osoba, na ktorú sa nevzťahujú žiadne exempcie alebo výnimky), subjektívna stránka (vyššie uvedená nedbanlivosť v minimálnej nevedomej forme), objektívna stránka (prekročenie predpísanej rýchlosti o viac ako o 30 km/hod.) ako aj objekt (ochrana plynulosti a bezpečnosti prevádzky po pozemných komunikáciách s dôrazom na prevenciu ochrany životov, zdravia a majetku osôb) boli uvedeným konaním žalobcu v celosti naplnené.

Podľa § 3 zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel

a) vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo

b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Podľa § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie.

40. Bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca ako vodič v zastavenom území mal mať vedomosť o možnom ohrození osôb v tomto priestore, tak Najvyšší súd pociťuje v zmysle § 1 O.s.p. a potreby výchovy na zachovávanie zákonov sa musí vyjadriť aj k argumentácii žalobcu, že dopravná značka označujúca začiatok obce mala byť zakrytá vegetáciou, čo však žalovaný spochybňoval. Pritom žalobca poukazoval na ustanovenie § 8 ods. 8 (ako už bolo vyššie v bode č. 6 zmienené, ide o ustanovenie § 8 ods. 8 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z. z.).

Avšak uvedené ustanovenie vyhlášky však neopravňuje vodičov, že v prípade, ak dopravná značka nie je dobre viditeľná z dostatočnej vzdialenosti, aby nerešpektovali výrazné znaky miesta, ktoré mu môžu signalizovať, že sa v obci nachádza. Ide iba o príkaz normotvorcu, a to aj s prihliadnutím na ustanovenie čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky, aby orgány zodpovedné za tieto dopravné značky, sa aj o ich viditeľnosť riadne starali a zabezpečili plné porozumenie ich výkladu. Preto sa s jej relevanciou pre prejednávanú vec nemohol zaoberať.

Podľa § 8 ods. 8 vyhl. č. 9/2009 Z. z. použité zvislé dopravné značky, dopravné zariadenia a vodorovné dopravné značky v cestnej premávke musia byť včas viditeľné z dostatočnej vzdialenosti a počas celej doby použitia musia poskytovať úplný a jednoznačný výklad.

Podľa § 1 O.s.p. občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

41. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd upozorniť po oboznámení sa s fotodokumentáciou predloženou žalobcom, že hustota vegetácie v čase spáchania priestupku (t. j. 20.04.2013) sa môže značne líšiť od neskoršieho vegetačného obdobia, kedy boli vyhotovené fotografie žalobcom (možný predpoklad, že išlo o viac týždňov po predmetnom dopravnom skutku). Navyše sa Najvyšší súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že z inej pozície vodiča by sa viditeľnosť a rozpoznateľnosť dopravnej značky výrazne zlepšila.

42. Tiež, čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, že navrhnutý svedok pán Matúš Pipta nebol vypočutý, sa Najvyšší súd stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že hoci žalobca na verifikáciu pravdivosti jeho tvrdenia o zakrytí dopravnej značky navrhoval vypočutie hore menovaného spolujazdca, tak jeho vypočutie by podľa odôvodnenia žalovaného neprispelo k lepšiemu objasneniu veci, resp. nemalo by žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Pre Najvyšší súd uvedený skutkový záver žalovaného vyplýva z jeho právomoci v zmysle § 34 ods. 4 v spojení s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko tento svoj záver žalovaný odôvodnil tým, že žalobca od počiatku do správy o výsledku objasňovania priestupku neuviedol skutočnosti svedčiace v prospech jeho argumentácie o zakrytí dopravnej značky, ale naopak skutočnosti nasvedčujúce, že policajti si nesplnili svoje povinnosti vo vzťahu k ustrojovacej disciplíne podľa interného predpisu. Obdobne aj pre Najvyšší súd je nelogické, že žalobca by tak závažnú skutočnosť, ktorá svedčí o jeho nevine, neuviedol na svoju obranu v čase oboznámenia službukonajúcou hliadkou o podstate skutku, ktorý mu má byť pripisovaný k zodpovednosti, a to aj navyše, keď bol prítomný v tom čase navrhovaný svedok, ktorý mu túto závažnú skutočnosť mohol pripomenúť. Napriek tomuto stavu žalobca svoju obranu založil na kritike nedostatkov ustrojovacej disciplíny prítomných policajtov.

43. Tiež pre podporu tvrdenia policajtov hliadky, že v tom čase bola dopravná značka dostatočne viditeľná, je možné výnimočne akceptovať [vzhľadom na to, že žalobca svojou neskôr vznesenou obranou fakticky znemožnil policajtom na mieste skutku preveriť jeho argumentáciu o vegetácii, ktorá zakrýva dopravnú značku - poznámka odvolacieho súdu] aj ten nepriamy dôkaz, že v rovnaký deň hliadka Policajného zboru zistila a zadokumentovala 3 ďalšie priestupky v súvislosti s prekročením maximálnej dovolenej rýchlosti jazdy, ktoré všetky boli prejednané a zaplatené v blokovom konaní, t. j. že vodiči dotknutí porušením povinnosti znížiť rýchlosť svojej jazdy v obci si boli vedomí skutočnosti, že sa nachádzajú v obci.

V.

44. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie o priestupku vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené; neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti spochybňujúce toto zistenie. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, ktorý je žalobcovi kladený v zmysle vyššie citovaných ustanovení za vinu.

Počas konania Najvyšší súd mu z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, popri prípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

45. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok

žalobcu/žalobkyne a stanoviska žalovaného/žalovanej ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžd/15/2014 zo dňa 27.10.2015, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

46. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo.

47. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).